
Taksa plaćena u gotovu
Obitelj
broj 49
5. prosinca 1937.

OBITELJ

ILUSTROVANI TJEDNIK ZA HRVATSKU PORODICU

GODINA IX. U ZAGREBU 5. PROSINCA 1937. BROJ 49.

PORUKA BIJELOGA GOLUBA

Napisala Maria Osten

1.

Antun je u rukama držao Olgino pismo, kad je išao kroz usku ulicu, koja je vodila iz unutarnjeg dijela grada na obalu rijeke. Kod pivovare mu je prileti o bijeli golub; tako je nisko letio i tako blizu njega, da mu je krilima dirnuo ramena. Spustio se na jednu od limenih ploča, što su stršile bez ukusa na ulicu. S nje se zagledao u Antuna i motrio ga netrenimice. Antun je sasvim jasno vidio njegove oči u snopu svijetla, što je žarilo iz sobe. Zatim je pošao dalje i na brijegu opet vidio goluba. Letio je nad njim, a zatim uzduž rijeke hitrim i jednolikim lijetom krila.

Kad je Antun stigao k mostu, zasjala su prva svijetla. Zastao je. Otvorio je pismo i čitao:

»Ako pak dođete sa široke strane brijega, morate doći po stazi, ali, molim, nemojte doći.«

Antun je zadržao pismo u ruci, išao stazom, zastao i opet čitao:

»I kad već napustite stazu, morate ići uzduž rijeke, tako dugo, dok ne dođete do visoke, uske kuće, koja izgleda kao da je žlijeb dijeli na dva dijela. I kad stanete pred kućom, morate ući u vežu do malenih željeznih vratašca. Onda se uspnite stubama do okanca, gdje se pruža pogled po krovovima staroga grada, ali, molim, nemojte doći!«

Kad je Antun provirio kroz okance i ugledao nakrivljene strehe staroga grada, nije imao više pisma u ruci.

»A vrata, koja su nasuprot tomu okancu?« šapnuo je tiho, »vrata su mojega stana, ali, molim, nemojte doći«.

»Došli ste,« rekla je Olga, kad je Antun ušao. On je promotrio Olgu i zbunjen s njene ljepote nije izustio ni slovca. Tek kad je sjeo za stol nasuprot Olgi, rekao je:

»Vi nijeste željeli da dođem.«

»Sve to što je bilo, ja nijesam htjela,« rekla je Olga.

»Zašto ste onda učinili?«

»Moja sestra je sve izvršila. Rekla je: Sama si, Olga, dani su ti dugi bez posla. Trebala bi imati nekoga, tko bi ti pisao lijepa pisma. Više nijesmo o tom govorile, a moja sestra je otišla zatim u tiskaru i napisala: Tražim za svoju sestru nekoga, tko bi joj pisao lijepa pisma; ime joj je Olga. Ja o tom nijesam ništa znala, da je sestra dala tu noticu u večernje novine Tek kasnije mi je to rekla, kad mi je donijela prvo vaše pismo. Rekla sam joj, da nešto takvo ne bi smjela učiniti.«

Olga je spustila trepavice, kad je govorila; glas joj je bio tih i jednoličan, lica su joj sjala u polumraku.

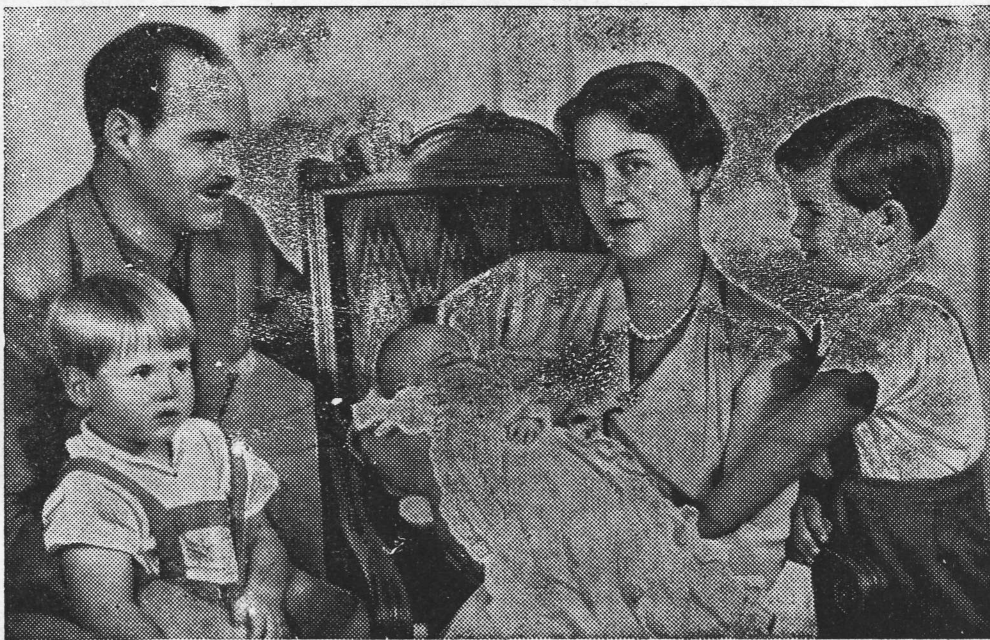
»Kad mi je sestra donijela vaše treće pismo, kazala je: Netko ti piše tako lijepa pisma, a ti mu ne odgovaraš. Na to sam vam odgovorila na pismo i odonda na svako, koje ste mi poslali. Drugo vam o svem tom nemam što reći, a sad vas molim, idite, idite.«

Olga je malo skrenula glavu, a ruke položila na rub stola i tad se Antunu učinilo, kao da ona govori nekomu drugomu, kao da nekoga drugoga tjera, da ode, nekoga, tko je uz nju, a ne baš njega. Kako osim njega i nje nije nitko više bio u sobi, ustao je, pružio joj ruku preko stola, ali je ona nije primila:

»Molim, idite.«

Kad je Antun pošao prema vratima, zakvačio je nogom o klupu, koja je stajala uz peć.

»O, smračilo se,« preplašeno usklikne Olga, »molim vas, oprostite mi, što nijesam za vas upa-

Slika desno:

OBITELJ HESENSKOG VOJVODE DONATUSA,

koji je skupa sa svojom obitelji nastradao u avionskoj nesreći kod Ostendea. Sva je obitelj poginula osim najmlađeg djeteta, koje je, kako se vidi, i mrtva majka najjače zaštitila

lila svijetlo, oprostite mi i to, što u svojim pismima nijesam bila iskrena.«

Olga je otvorila vrata, blijedo plinsko svijetlo obasjalo je njen obraz.

»Kako to mislite, da nijeste bili iskreni u pismima?« pitao je Antun, kad mu je Olga pružila ruku. Ona je dignula glavu i on je vidio njene oči; bile su velike i tamne, a bile su skrenute mimo njega k oknu, gdje su se vidjele strehe staroga grada, koje su već tonule u tamu.

Antun se spuštao niz stepenice. Olga mu nije rekla više ni riječi.

Dolje u veži stajale su dvije žene i kad je Antun prošao mimo njih, počele su govoriti:

»Takav, kakav je ovaj, takav se sviđa ženama.«

»Snažan je i lijep, možda zato?«

»Ne; jer ima dobro srce.«

»Gdje se to vidi?«

»Iz očiju.«

»Ah, sigurno je nešto žalosno mislio!«

»Da, to je upravo taj, koji ima dobro srce.«

Antun je već išao stazom uz rijeku. Kad je zaokrenuo u usku uličicu, ugledao je bijeloga goluba, gdje sjedi na natpisu pivovare. Antun je stao. Golub dignuo krila i odletio. Odletio je preko rijeke, tamo, gdje su kuće staroga grada. Antun je zurio za njim dugo, dok mu nije u tami nestao s vida.

2.

Mlada konobarica, koja je baš taj dan nastupila službu u pivovari, rekla je ženi, što je natakala pivo:

»Još je rano, a vani je već tama. Domala je i jesen na izmaku.«

»Domala,« rekla je žena i krpom obrisala bakrenu ploču stola.

U taj sat bilo je malo gostiju u pivovari, najviše ih je došlo kasnije.

Za stolom blizu prozora sjedio je muškarac i žena. Muški uzme vrč u ruke i pijući preko ruba vrča motrio je goluba na natpisu pivovare vani pred prozorom. Kad je ispio, stavi vrčić na stol uz riječi:

»Pogodi, tko sjedi vani na natpisu?«

»Možda bijeli mačak?« rekla je žena i svrnula lice k mužu.

»Ni govora,« reče muž nasmijan. »Vani sjedi bijeli golub i gleda nas. Taj golub je moj prijatelj.«

»Tako, ti imaš prijatelje među gradskim golubima?«

»Samo jednoga. Znaš, danas je upravo godina, kad sam išao prvi put k tebi u dom i tad sam ga susreo tu na cesti. A kad si me otjerala, opet sam ga sreo. Tu na natpisu je sjedio i spavao, a ja sam ga probudio i naložio mu, da odleti k tebi i poruči ti, da ću opet doći. Slušao je i odletio prema starom gradu i nije se valjda predomislio. Nepouzdana su bića ti golubi. Idem k prozoru, da ga ukorim.«

»Nemoj,« reče žena, »ne čini mu krivo. Možda nije isti golub?«

»Isti je,« uzvrati muž. »Poznam ga. I kad bi ga ti mogla vidjeti, opazila bi, da ima nemirnu savjest.«

(Svršetak na str. 914.)

STARA PRIČA S NOVIM VUKOM

K SLICI NA NASLOVNOJ STRANICI

Spjevala Zorka Sever

U bukovoj šumi, pored hladna vrela,
Pred kućicom svojom stara baka prela.

Slabe su joj ruke tako željne rada —
Ah, polako predu — nije više mlada!

Ipak marnim poslom, kad utuče vrijeme,
Tada ne osjeća godinica breme!

I tako kraj posla unučicu čeka,
Koja svakog dana nosi baki lijeka:

Po kapljicu vina, po zalogaj masni,
Po kiticu rodnu od jagoda slasni'!

Al jednoga dana sva šuma zakuka,
Jer spazi na stazi uz curicu — vuka!

Oblik mu prepozna šumsko društvo cijelo,
Iako je ljudsko obukô odijelo.

Tu curicu malu sva šumica voli,
Jer dobra je srca i Bogu se moli!

Zakukale ptice, zadrhtalo lišće,
Ako strašni vuko njen život zaišće...

No curica mala — dobra Crvenkapa
Ne boji se vuka ni njegovih šapa!

Iako joj srce uzbuđeno lupa,
Otvoreno, smjelo do njega pristupa —

Pa će tada reći: »Zdravo da si vuče!
Kako l' si brate i — kako kod kuće?!

Hoćeš li ti sa mnom jagode sad brati,
Što ću ih ja svojoj dobroj baki dati?!«

Stari se naš vuko jedva tad pribere,
Ganuo ga pozdrav, makar je zvijere.

Prijazno dijete tako vuka smelo,
Da se u riječi skoro on zapleo.

Još kada mu grivu pogladila ruka,
Takova je nježnost ganula i vuka!

»Dobra ti si,« reče došavši do sape,
»Nemoj me se bojat, evo moje šape!

Bez brige se šeći vijek po ovoj stazi,
Znam: Crvenkapicu naša šuma pazi!«

A curče će na to: »Zdravo ostaj vuče!«
Pa hrlo potrči do bakine kuće.

Dobru djevojčicu ama svatko voli,
Ni mrki vuko ne zada joj boli!

A baka uživa sa tolike sreće,
Što joj je unuka baš mirisno cvijeće!

PRVI UČITELJ PČELARSTVA U HRVATSKOJ

Napisao Nikola Žic

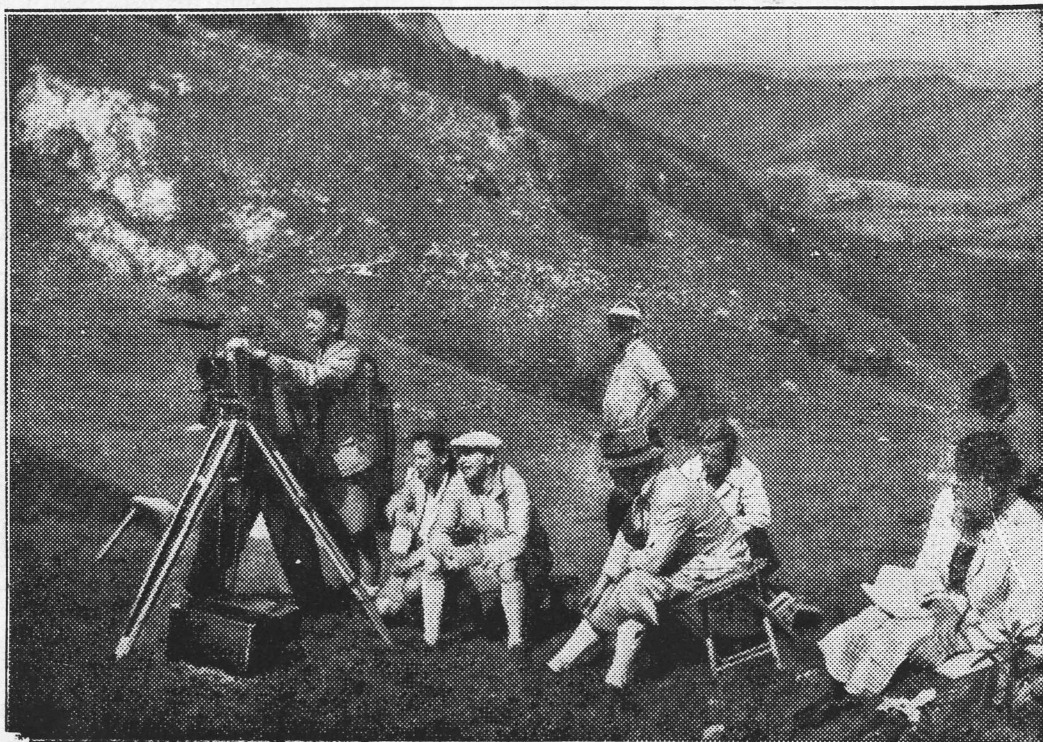
To bijaše Anton Gruber u Varaždinu. Za učitelja pčelarstva u Hrvatskoj, t. j. za županije varaždinsku, zagrebačku i križevačku, postavilo ga je kraljevsko vijeće u Varaždinu za Hrvatsku, Dalmaciju i Slavoniju, koje je postojalo od 1767. do 1779. Gruber je svoju službu nastupio god. 1770. a vršio ju je neprekidno do 1775. i po svoj prilici još dalje. Službeni mu je naslov bio apum culturae magister, a sam se zvao i potpisivao Bienenmeister. Taj je Nijemac slao svoje mjesečne izvještaje kraljevskom vijeću na njemačkom jeziku. Tako u jednome saopćuje, kako je u Križevcima kod pčelinjaka gradskoga kapetana nekoliko sedmica podučavao u pčelarstvu dva mladića, naime Mirka Peharića iz Potočića i Matiju Vlahajića iz Rasinje.

Učitelj Gruber je bio čovjek znatne opće naobrazbe. Bijaše okretan u misli i na peru, a nije bilo prigovora ni njegovoj teoretskoj spremi u pčelarskoj struci. Ipak je sa pčelarima podržavao premalo veza. T. j. iz početka je rado i često obilazio njihove pčelinjake, ali naskoro pođe drugim putem misleći, da će bolje poslužiti pčelarstvu, ako budu sami pčelari dolazili k njemu, da na njegovim pčelama uče, kako će unaprijediti svoje. U početku svoje službe mnogo se bavio oko pčelinjaka grofa Oršića, kojemu je broj košnica povisio od 7 na 20, a češće je bio i kod pčela dvorskoga savjetnika grofa Škrlca, koji je imao vrlo mnogo košnica, dok je jednom uredio pčelinjake župniku Matiji Cerjanu, koji je imao 16 košnica, onda Adalbertu Adamu Bakiću, profesoru više škole za državne i financijalne znanosti u Varaždinu, koji je imao 70 košnica, i napokon kod samoga bana grofa Nadaždija, kojemu je njegov upravitelj Ivan Hrussoczy gojio 80 košnica pčela.

Zvali su Grubera i drugi, no on nije htio ići, nego ih je pozivao k sebi na nauk. Tako nije nikada pregledao pčelinjake grofa Ladislava Erdödija (100 košnica), varaždinskoga tvorničara duhana Eichnuncka (60) i drugih građana, župnika u Biškupcu, pa pčelinjake u Novome Marofu, Podoci, Komaru, Klenovniku i dr. Po svoj prilici su vlasnici pčela htjeli, da sam učitelj pčelari mjesto njih, a on to nije htio, jer uistinu nije ni moguće, kad svaki veći pčelinjak treba trajno stalnoga svoga pčelara, koji u nekim mjesecima imade posla svaki dan.

Naskoro su ljudi počeli rogoboriti proti učitelju, da im je učinio više štete nego koristi. To baš nije vjerojatno, nego je moguće, da su vlasnici po nemaru ili iz neznanja doživjeli neuspjehe, koje nisu htjeli primiti na sebe, već im je bilo lakše, da ih prebace na stručnjaka. Tako je Cerjanu propalo 13 košnica, Bakiću 45, Oršiću 17, Škrlcu mnoge, a banu čak 55. No krivnja Gruberova je gotovo isključena, kad se naglasi, da su ove košnice bile upropaštene 2, 3 i 4 godine poslije toga, što ih učitelj bijaše uredio, a istina je i to, da su jednako stradali također oni pčelinjaci, koje Gruber nije nikada ni vidio. Tako je Erdödi izgubio 60 košnica, revni pčelar Eichnunck 43, a razmjerno su takvi gubici bili onih godina i u Biškupcu, Novome Marofu, Podoci, Komaru, Klenovniku i kod mnogih građana u Varaždinu.

Uopće je Varaždin imao vrlo mnogo pčelara. Gruber je tvrdio, da ih imade previše s obzirom na nedovoljnu pašu za pčele u okolici grada.

Slika desno:
NAPORAN RAD KOD SNIMANJA UFINOG FILMA „ŠUTNJA U ŠUMI" U VISOKOM GORJU

Uopće je Gruber preporučao intenzivno pčelarenje mjesto ekstenzivnoga. Stoga je bio mišljenja, da bi i na selu trebalo biti manje pčelinjaka. Držeći se prokušanog iskustva drugih stručnjaka smatrao je dovoljnim, da i kod nas bude zakonom ograničen broj matičnjaka: u plodnom kraju najviše 50 do 60 u razmaku od pola sata hoda, jer se pčele različitih obitelji na zajedničkom pašištu zbunjuju i sukobljuju, pa često nastaju suvišni prepadi i formalni ratovi. Ni pojedinac ne bi smio imati mnogo košnica, jer ih 70—80 ne može njegovati jedan pčelar, ako se tome poslu ne posveti sav.

Pored toga je Gruber radikalno zahtijevao, da se pčelarstvo racionalizira, t. j. provodi razumno prema novome iskustvu naprednih pčelara. Košnice treba čistiti i podrezivati, kod nekih neka se potakne rojenje, a kod drugih neka se spriječi, obitelji bez matice treba pribaviti mladu, zimi neka se košnice zaštite od studeni, ali se ne smiju riješiti zraka, uvijek moraju imati vode i hrane, treba da su sigurne od mrava, crva, uholaža i drugih kukaca, a nikada se i nikada ne smije paležem zagušljivoga sumpora uništiti nijedna pčelica, kako se nažalost redovno čini, kad košnica ostane bez matice ili se želi doći do meda i voska.

U preporučanju ovoga racionalnoga pčelarenja bijaše neumoran i neumoljiv. Starome načinu bijaše bezobzirno protivan i otporan. No ljudi nisu shvaćali njegovu teoriju, pa nisu odobravali ni njegovu praksu. A kako bi je i odobravali, kada se širio glas, da one košnice, koje je on pohodio makar samo jedamput, stradavaju, tako da učiteljevo pčelarenje donosi štetu i propast mjesto koristi i napretka. To se mišljenje raširilo vrlo brzo i ukorijenilo posvuda. Njegove se novotarije počele zabacivati, stručnost ismjehivati, a sam učitelj postade naskoro i predmetom mržnje. A tko je — veli on — u pitanjima vlastite koristi tjesnogrudniji i baš stoga skloniji nepovjerenju nego puk? Tek što je seljak nešto malo s mukom od učitelja naučio, već hoće da to znanje u zao čas i općenito upotrijebi, a kad pri tom pokvari i ono malo, što bijaše po učiteljevoj uputi dobro započeo, odmah osudi sve i prisluškuje glasu susjeda i uglednika, pa kad se tako svi složiše u jednoj misli, onda se Gruber morao osjetiti prepuštenim samome sebi i bez ikakove pomoći. On će služiti dalje, ali uspjeha ne će biti, i on će napokon sam otvoreno priznati potpun neuspjeh svoga učiteljskoga nastojanja.

To se doista dogodilo god. 1775. Pčelari se potužiše županijama, a županije izvijestiše kraljevsko vijeće u Varaždinu, koje pozva Grubera na opravdanje. On ga je dne 2. kolovoza 1775. iznio u vrlo opširnom izvještaju, iz kojega je izvađeno sve ovo, što je do sada kazano, a možemo završiti, kad još dodamo, da se Gruber branio vrlo spretno: Ne može biti uspjeha, kad me ljudi ne slušaju, a ne slušaju me, jer su neuki i nepovjerljivi. U pčelarstvu pletu kotac kao otac, a treba poći novim putem prirodnoga i razumnoga pčelarenja. Za moderno se pčelarenje mogu predobiti samo mladi ljudi, a staro pčelarenje neka izumre sa starim pčelarima. Mladi ljudi doista prihvaćaju nove poglede i zahvate, o čemu imade dokaza u službenim spisima gospodarsko-trgovačkoga povjerenstva, pred kojim Gruberovi vježbenici svake godine polažu ispite i bjelodano potvrđuju ispravnost i skladnost Gruberove nauke s prirodom i napretkom pčela i pčelarstva.

Ovaj zanimljivi Gruberov izvještaj nas obavještava, da prvi učitelj pčelarstva u Hrvatskoj nije u pet godina rada postigao gotovo ništa. Štoviše on je sam ostao bez svojih pčela, a košnice su svuda od reda stradale, i one koje je on pohodio i one koje on nije nikada pohodio, i košnice gospode i košnice seljaka, u gradu i na selu, zimi i ljeti. Jedina je korist od postavljenja posebnoga učitelja bila u tome, što se utvrdilo, da naše pčelarstvo ide unatrag. To bi se spoznanje moglo smatrati nekom srećom samo onda, kad bi iza toga slijedio preokret na bolje, ali taj nije došao tako brzo.

PČELARSTVO U LUPOGLAVU

Pod gornjim naslovom izašla je kao posebni otisak »Vjesnika Hrvatskog Etnografskog Muzeja«, knjiga III. za g. 1937. radnja Stjepana Dokušca, u kojoj nam na 17 stranica iznosi iscrpan prikaz o gajenju pčela u Lupoglavu. Dokušec je saradnik »Obitelji« iz etnografske struke, a ova radnja nastavlja se na brojne njegove radove s područja narodnog umijeća i običaja.

Izakako nam marljivi pisac daje prikaz povijesti pčelarstva uopće, i u Hrvatskoj, iznosi nam zatim povijest pčelarstva u Lupoglavu, a iz samih naslova »Vrste košnice«, »Vrste pčelinjaka«, »Rojenje i ogrinjanje pčela«, »Dušenje pčela«, »Upotreba meda i voska«, »Rad oko pčela zimi«, »Utjecaj pčela na duhovnu kulturu čovjeka« vidi se obilje građe, koja je tu iznesena.

Uz slike, na kojima vidimo razne vrste pčelinjaka od najstarijih, rađenih »po staroj veri«, pa do »modernih«, nanizani su u radnji značajni podaci. Kao najglavniji razlog, zašto kod nas pčelarstvo nazaduje, spominje i činjenicu, da sami Lupoglavčani godišnje uguše oko ⅔ pčela, a ostave tek jedan dio — »za seme«.

Na koncu pisac spominje i literaturu o pčelarstvu kod nas, te među ostalim tu imamo i vrijednu knjigu »Pčelarstvo« od I. Sitarića u izdanju Društva sv. Jeronima.

Ovu vrijednu radnju preporučamo svima, a osobito onima, koje ovo pitanje zanima.

REPUBLIKA ŠESTI PROSINAC

»Poštansko električno telefonsko telegrafsko radio d. d.« u nezavisnoj i slobodnoj državi Šesti Prosinac bilo je prije proslave narodnog blagdana, koji je posvećen časnom starcu premijeru Sv. Nikoli, bombardirano pismima, brzojavima, telefonskim i radio vijestima.

Slobodna država Šesti Prosinac nalazi se tamo negdje nad našim iznošenim i diskvalificiranim šeširima i nježnim valovitim Wasserwellnima. Svakako iznad stratosfere, po kojoj je Piccard lutao kao »knedl« u loncu. Inače je pretprošlog tjedna prodavao dojmove iz stratosfere po šest i više dinara, prema tome, da li su dojmovi bili sjedeći ili stajaći. Za nekoliko godina ćemo sigurno gledati nekog drugog Piccarda i on će nam razgoličiti i prostrijeti cojmove iz troposfere. Newtonov zakon bit će nepotreban, jer će biti »zrezan« i »propisno zafrknut«. Da pređemo na samu stvar.

Ja imam jedan vrlo stari dalekozor, koji je doživio legendarne godine života i već je odavno proslavio ne znam koju godišnjicu rođenja. Jedne tugaljive večeri, kada je gramofon zavijao i tulio divnu klasičnu ariju: »O jesenske duge noći, reko dr...« uperio sam jedinu uspomenu svojih davno izniveliranih predaka ili vulgarnije, zgrabio sam svoj — dalekozor kovine i stakla — (za razliku od Šimićevog — Dalekozora duha) i otvorio sam paljbu na slatko kišovito jesensko nebo. Oblaci su se razmakli kao demonstranti pred policijom i, ja sam vidio, gledao i dugo, dugo promatrao državu, koja se baš sada misli učlaniti u Ligu Naroda.

U republici Šesti Prosinac je moderna tehnika na kulminaciji, zapravo na »špici« napretka i dalje se ne može. Tamo su sve kuće staklene, tako da se sve vidi i ne može se ništa sakriti, pa ni ono, što sam ja vidio pomoću mog zurila i čuo preko jelenovačke Radio stanice. Tamo je sunce neumorno peklo i furilo, a bilo je divno republikansko jutro, ali ne znam kojeg dana i datuma, i jutarnja emisija je počela nacionalnim časom: »Molim vas, dragi poslušajci, napnite vuha kakti zajci i raškrečite oči kakti Krajnci — i prenesite se, možete i bježati, kako vas volja, sa mnom u zemlju, gdje su nekada, bilo je to davno, ležali i bančili — divni snovi moji.«

Antene su kvrcale kao žice na kontrašici, a tele-fonisti i tele-grafisti su upravo pucali od veselja, koje se je na očigled pretvaralo u »švic« lica njihova. Električna centrala je povećala kapacitet i generatori su se vrtjeli kao — morski valovi — na Trešnjevki. Centralni neboder (tamo je divna regulatorna osnova po uzoru Zagreba) visoko je dizao staklenu gubicu i, bio je nabit vijestima iz daleke Zemlje, kao prosjački džep »dvajstpetparicama«. Vijesti su frcale iz centrale kao skakavci i torpedirale su radni kabinet šefa države Šesti Prosinac, koja se baš ovih dana sprema proglasiti neutralnom. Velika specijalna radio stanica »Radio Nycolas Company«, emitirala je sve što se događalo u — cabinet de travail — maršala sv. Nikole, koji na žalost ne nosi sablje.

Ja sam bio direktno spojen preko mojeg sandučića, na Radio-Jelenovac i ravno u strato, onda bum u troposferu i, tako dalje i bliže, sa Radio Nycolas. Radio kompanija bacala je raskošno i mecenski vijesti na sve strane svemira i one su se rastrkale eterom kao golubi na Jelačić-placu, kada Fröbe poškaklje svoj dalekozvučni top. Slušao sam želje i vijesti samo većega kalibra, značenja, težine, volumena, opsega i jakosti. Gledao sam dugo, prilično dugo svetog Nikolu i, zaista, divan je taj starkelja; baš takav, kakav nam se pokazivao onda, kada smo nakon dugotrajnog razmišljanja veselo zavikali $1 + 1 = 1$.

Stari dobričina slušao je strpljivo mnoge skromne, usrdne, iskrene, strelovite, materinske, očinske, sinovske, ljubavne, glupe, pametne, bedaste, duhovite, šarmantne, koketne, agresivne,

Slika desno:
OVAKO SU DJECA DOBRA, KAD OČEKUJU DOLAZAK SV. NIKOLE

konstruktivne, destruktivne, plitke, duboke, visoke i široke želje i željice protkane sa malim, sitnim »cukrenim« željicama, koje su neumorno bježale cross-contry iz one daleke miroljubive i janjeće Zemlje. Sve te mile, drage, srdačne i nefarizejske bukete slali su ljudi prerazličitih zvanja, stanja, titula, dobi, spola, kose, stasa, naobrazbe, karaktera, mišljenja, rukopisa, nošnje, lica, zubiju, nogu, mudrosti, pameti, puti i tutti frutti. Oni koji nijesu imali novaca, da plate taksu za pismo, telefon, telegram, radio brzojav, slali su bežične uzdisaje u predsjedničku palaču Njegove Ekscelencije Sv. Nikole Prvog i Zadnjeg. Uzdasi i punktacije protkane denuncijacijama (čak i ovamo se taj univerzalni artikl importira!) padale su pred »Schreibtisch« svetog Nikole, kao purgeri na pločnik, kada su slavili svemoćnoga — kralja vina Sv. Martina. Tih bežičnih taneta bilo je već i previše i, sv. Nikola je zamahnuo kolcem — ki ima na kraju zafrkač kak štrudl — i rekao je: »Stop!« (Naime on je vrlo savremen čovjek u svemu, pa tako i u izražavanju.)

»Ne primam više ništa! Uredovno vrijeme je prošlo i fertig!«

Treba naglasiti, da je tek nedavno sklopljen kolektivni ugovor, kojega se i gore svi drže kao pijan plota.

»Ti ljudi su uistinu glupi! Šta oni misle, da ja imam kolonije,« rekao je sekretaru. »Dragi tajniče, pročitajte mi nekoliko poslanih pisama i telegrama, da znam od prilike, na kakav način žele stanovnici trojedne kraljevine isisati moj džep.«

Sekretar, »suha i ulaštena figura« (koja je u civilu, tamo na Zemlji, sigurno nosila pregršt ordena i grb obliven plavom krvlju) revno je prekopao i »štihao« dugim prstima po hrpi listova i čitao tek neke interesantnije i od historijske vrijednosti. Ja ću ih vjerno objelodaniti u slobodnom stilu:

Opozicija poslala je tekst rezolucije, u kojoj moli, da vi posredujete kod mjerodavnih vlasti, da se obnovi »Zlatni Jeftićev vijek«.

»Narodni penzionirac« piše: »Želim, da mi se isposluje, zakonski odobri i otvori kredit za: cigarete, potplate, Palma-gumi pete, »šnirance« i još neke druge minijature; još k tome da mi se da dinar i pol za tramvaj i lager aspirina. Dragi sv. Nikola, moja ljubljena milostiva žena proždire aspirine kak kokoš kuruzu. Nikak je nemrem nahraniti s aspirinima. Prekjučer je skoro i škatulu progutala. Moja Roza se aspirinima koštira. Moja penzija nije dovoljna ni za pigmejca, koji je ledičan, a kamo li za mene, koji imam — rinku!«

Profesori traže, da se uvede gimnastika kao glavni nastavni predmet, na koji su i oni obvezani.

Ministri su telegrafirali: »Daj, bre Nikola, interveniši, da se vlada menja tri puta dnevno, da svaki od nas postane barem jednom ministar predsednik. Manje nemere da bidne.«

Radnici moljakaju, da bankovnim direktorima i ostaloj velemožnoj gospodi »povisite« plaće za 30%.

Šušteri vas zaklinju, Ekscelencijo, da pomognete Bati otvoriti još 10.000 radnja.

Mucavac Fernek Pičok milozvučno guče, da ga namjestite u bilo kojoj radio stanici. Ako hoćete, možete ga — porinuti — i u zagrebačku.

Šoferi traže poskupljenje benzina.

Srednjoškolci vas preko Zajednice Doma i Škole milosrdno preklinju i mole za 10-satnu dnevnu obuku.

Kapitalisti također žele vaše cijenjeno mišljenje, časna tikvo, pardon starino. Pitaju vas, da li je zgodnije povisiti radnicima plaće ili da ostane status quo, eventualno i ante, ali opasno je to, da se sve zajedno ne izmodelira u status cum-forminante. Tako smo čuli pjevuckati od miroljubivih radnika. A šta vi mislite o 144-satnom radnom tjednu? A? Zar nije to divno rješenje nezaposlenosti! Neka ljudi rade! Ne?

Demokrati kategorički moljakaju, da im pošaljete male topiće, avionćiće, torpediće, tankiće i ostale demokratske stvarčice za procvat — demokracije.

Studenti apeliraju na vas, da se povisi — školarina. Prijete vam se čak demonstracijama, ako ih ne uslišate.

Kućanice plačući vas zaklinju, da svakoj pošaljete mali kućni auto. »Dragi sv. Nikola,« pišu one, »mi prevalimo i oborimo po 15 km dnevno, kao da smo u pješadiji, a ne glave »vamilije«. Konačno, zašto ne bi i mi šofirale, a ne samo one nafarbane i »nališpane« guske iz Tuškanca?«

Dioničari tvornica oružja ostentativno cvile i traže, da pošaljete već jednom jedan transport pameti i kuraže na zemlju, pa da se ljudi malo, malo, sasvim maljucno potuku. Onako po bratski, ni po bratu ni po stričevima, već samo jedan drugog, ako može i trećeg, po lubanji.

Čang Kai Šek moli molitvicu malu, naime »fehta«, da zamolite delegate 9 sila, neka dođu k njemu na gala ples, koji se održaje dnevno u lijepom, malom, mirnom, ubavom, ciličavom kineskomorskom i azijskom gradiću Nankingu.

To su evo samo nekoji biseri u moru ostalih bisernih želja, koje su na rješenju kod sv. Nikole. Čudno, nitko nije molio, ma ni »šeflu« pameti. O, oprostite! Zaboravio sam, da se kod nas u zadnje vrijeme dešavaju česte poplave pameti.

Pred presjedničkom palačom skupilo se mnogo svijeta. Bilo je zastava, natpisa, transparenata, slika, a među tom šarolikom masom neumorno je svirala neka — pleh muzika. Evo, i upravo u taj čas, kada sam htio odgonetnuti njezino rodoslovlje, muzika zasvira marš sve u šesnaest. Neki crni, elegantno obučeni gospodin à la Eden,

sa repom otraga i gumbima »spreda« dovezao se u luksusnoj limuzini, »ausvagonirao se« i nestao u predsjedničkoj palači.

To je bio prezident vražje republike Pekel grof Krampuss von Teufel. On je došao na poziv sv. Nikole, da preuzme »ministarstvo unutrašnjih dela«, žandarmeriju i izvršnu vlast za vrijeme turneje, koju misle, kane, namjeravaju (to je rezultat učenja latinskog) poduzeti obadva premijera po Zemlji.

Već je davno odbilo ne znam koliko sati, kada sam odustao od daljega gledanja. Dalekozor željeza i stakla — bacio sam pod peć, a radio sam začepio jednim pokretom noge i razvalio sam se na divanu kao vitez podvezice. Usnuo sam očekujući nešto, što je lijepo, slatko, ugodno, romantično. Očekivao sam predsjednika slobodne republike Šesti Prosinac, sv. Nikolu i njegovu garavu eminenciju, lorda Krampussa von Teufla.

m r.

DON JUAN JE BIO RUŽAN

U Ajacciu na Korzici živi još danas pravi potomak čuvenog don Juana (Huana) — njegov prapraunuk grof Colonna d'Aufrioni, stari gospodin, koji živi u don Juanovom dvorcu Montemaggiore. Malo ljudi znade za toga gospodina, kao i to, da don Juan nije po krvi Španjolac, ni da se u stvari nije zvao Juan, nego Miguel Maguara Vincentelo de Leca, dakle potomak stare plemićke korzikanske porodice Leca.

Zbog lakomislenog i pomalo nemoralnog života, njegov otac, Tomaso de Leca, morao je napustiti Korziku. Miguelu je tada bilo sedam godina, kad su se naselili u španjolskom gradu Sevilli. Tu su malog Miguela prozvali Juan. Tako je don Juan postao Španjolac. Tek njegov posljednji potomak, spomenuti grof d'Aufrioni, preselio se natrag u rodbinski dvorac, gdje je mladi don Juan proveo djetinjstvo.

Tomu grofu d'Aufrioni ima svijet zahvaliti mnoge podatke o životu legendarnog ženskara don Juana, jer se taj grof bavi ponajviše samo istraživanjem historije svog roda. Kroz godine i godine sabrao je o don Juanu mnogo listina, a ima i uljenu sliku svoga hvaljenog i često spominjanog pretka. Sliku je našao među zabačenim stvarima na tavanu svoga dvora. Ta slika je slika muškarca, kojemu manjka mnogo, što bi se moglo ubrojiti u mušku ljepotu: nos je velik, obrazi izbočeni, čelo usko i visoko, lubanja ćelava i duguljasta. Jedine su oči izražajne, u njima neki poseban, dubok i privlačiv žar.

I duševnost mu je slična, ništa posebno, što bi imalo reprezentirati potpunog muškarca, kakvoga zamišlja svijet u don Juanu. Prema provjerenim povijesnim podacima bio je u mladosti sličan svojoj pobožnoj majci doni Geronimi d'Aufrioni. Bio je valjan i pobožan dječak i činilo se da od oca nije baštinio nikakve osebine, posebno ne ludovanje za ženama. Ipak se očeva krv ispoljila u mladiću, kad mu je bilo 16 godina i upravo slučajno! U kazalištu je gledao komediju »Burlador de Sevilla«, gdje su slavile pobjedu orgije nekog ženskara. Mladog don Juana je to toliko zavelo, da je odlučio da živi sličnim životom kao glavni junak i da ga po mogućnosti i preteče.

U tim godinama dešavalo se sve ono, po čemu je don Juan postao »slavan«, zbog čega se o njem mnogo pisalo i piše, zbog čega je toliko spominjan.

Međutim, prema podacima grofa Colonna d'Aufrioni, don Juan nije do smrti ostao takav, ženskar. Doživio je visoku starost i napustio svoje pobjede nad ženskim srcima, svoje lakomislene doživljaje i avanture, te se vratio uvjerenju svoje mladosti. Obožavani obožavalac žena umirio je svoju nemirnu narav i vratio se — čestitom i solidnom životu.

F. R.

ZA KRALJICU LJEPOTE MISS EVROPA ZA G. 1937. izabrana je mlada djevojka Wydström iz Finske. Ova sigurno nije ništa u rodu s Don Juanom

FRANCUSKA ŠTAMPA O NAŠEM SARADNIKU

Najnovija zbirka pjesama Jeronima Kornera »U hramu Cistercija«, o kojoj je i »Obitelj« pisano, te je hrvatska i slovenska kritika veoma povoljno primila, poznata je također i u stranom svijetu.

Jedna od najuglednijih katoličkih novina na svijetu i najraširenija francuska novina uopće, »La Croix« (štampa se u milijunskoj nakladi), donosi opširnu i neobično pohvalnu ocjenu najnovije Kornerove knjige kao o »značajnom djelu, s kojim se obogatila hrvatska književnost«. (»La Croix« 27. X. 1937.).

SUSRET SA SVETIM NIKOLOM

Spjevao Aleksa Kokić

Oprosti, dobri Sveče, što te u ovo veče
zaustavljam na tvome putu kad nosiš radosti
svima,
dopusti da ti jedan tvoj stari štovalac reče
dugo vremena što već u svome srcu ima.

Poslušaj, Sveče, riječi samo ću malo ti reći:
Bar ove noći, kada raznosiš svoje dare,
gledaj, da možeš sada još više ljubavi steći
kod djece, za koju ljudi prečesto ništa ne mare.

Ostavi središte grada, gdje samo bogati žive.
Od tebe njihova djeca smijeh i ruglo prave,
pođi onamo gdje su ulice uske i krive,
gdje mnogi nemaju kruha u svoja usta da stave.

Njihovoj djeci goloj sve svoje dare razdijeli
i kaput podaj njima što ti sav je od kože,
jer kada smrznutom zemljom snijeg se posvuda
bijeli,
oni ti nemaju drva u svoje sobe da lože.

Vidjet ćeš, sijedi Sveče, ta djeca tebe će dugo
ljubiti nevinom dušom, spominjat veče svako,
dok bogata djeca misle o tebi sasvim drugo,
a tebe i dare tvoje zaborave brzo i lako.

Oprosti, dobri Sveče, što sam te ovo veče
zaustavio malo na putu kada se žuriš svima,
znaš, mene u srcu boli jako i peče,
kad neko gladuje, zebe, a drugi previše ima...

ŠTO SE DOGAĐA U SVIJETU?

USPJEH POSJETA LORDA HALIFAKSA U NJEMAČKOJ

Lord Halifaks vratio se u London. Njegov posjet Njemačkoj bio je informativnog i neobveznog karaktera. Pitanja, koja je on raspravio s von Neurathom, Göringom, a posebno sa samim Hitlerom, tiču se kolonija, protukomunističkog pakta, Srednje Evrope, odnosa prema Čehoslovačkoj. Njemačka traži kolonije, jer su joj potrebne radi nestašice sirovina. (Ovih dana su novine pisale o tom, kako se u Berlinu sabiru otpaci crne kave, a seljaci se kažnjavaju, ako konje hrane sa zobi). Međutim Njemačka ne želi raditi protiv prekomorskih interesa Engleske, nego će ih štaviše štititi, a za uzvrat traži da Engleska štiti njene. Zasad bi se Njemačka zadovoljila priznanjem prava na kolonije, a kasnije bi tek tražila, da joj se dadu u posjed ili da joj se prizna privredni utjecaj. Njemačka i dalje ostaje vjerna metodi dvostranih sporazuma, pa tako i protukomunističkom paktu, sa Čehoslovačkom želi uspostaviti odnose dobrog susjedstva, a ujedno želi i štititi interese sudetskih Nijemaca. Von Neurath ne će skoro biti pozvan da posjeti London.

GOSPODARSKI UGOVOR IZMEĐU ENGLESKE I AMERIKE.

Kao prvi odgovor Engleske na njemačko - talijansko - japanski trojni savez, sklopljen je gospodarski ugovor između Velike Britanije i Udruženih država Sjeverne Amerike. Ovaj sporazum između dvije velike države, u kojima se govori engleski, ima, uz gospodarsku, i veliku političku važnost.

SLOM KOMUNIZMA U ŠPANJOLSKOJ

U velikom svijetu vlada uvjerenje, da je poraz komunizma u Španjolskoj siguran. Engleska je ovih dana imenovala svoga diplomatskog zastupnika kod Franka, a već prije učinile su to Austrija i Madžarska. Između boljševičkog ministra vanjskih posala Litvinova i diktatora Staljina došlo je do razmirica radi poraza njihove politike u Evropi. Staljin polaže mnogo nade u borbu na Dalekom Istoku.

ZAVRŠENA KONFERENCIJA U BRUXELLESU

Konferencija velikih sila u Bruxellesu završena je s tako malenim uspjehom, da je kitajska delegacija požalila tako slabi uspjeh u pitanju svjetskoga mira. Kinezi su se naime nadali, da će ipak nešto biti, a kad tamo ništa, pa ni nakon mjesec dana dogovaranja.

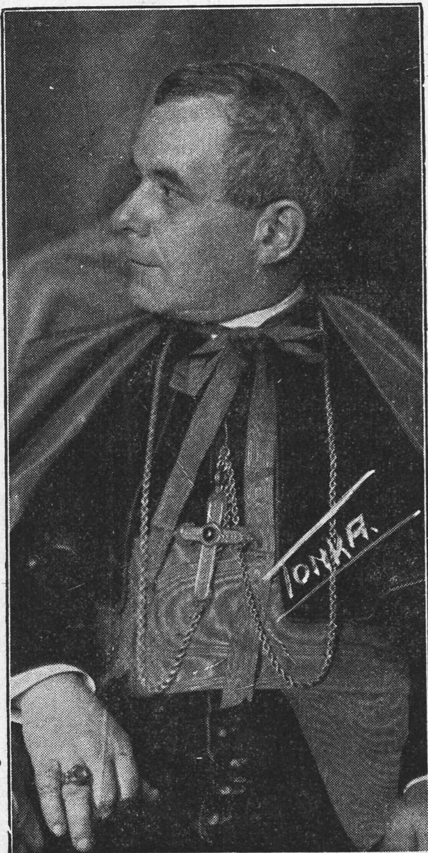
Slika lijevo:
OVA DVA MALA RANTANPLANCA SU U IGRI GOLFA DOŠLI DO GUSTIH Čini se, da ih ni misao na dolazak starca sv. Nikole, koji će i o ovoj svađi voditi računa, ne može umiriti. *MGM*

POKUŠAJ DRŽAVNOG UDARA U FRANCUSKOJ

Ovih dana izvijestile su francuske vlasti, da je slučajno otkriven pokušaj državnog udara u Francuskoj, da su zaplijenjene prilične količine oružja i uapšeno dosta ljudi, pa i viših časnika vojske i inače uglednih Francuza. Plan za državni udar da je izrađen vrlo pažljivo. Istraga se još dalje vodi. Ljevičari okrivljuju desničare, a ovi kažu, da su tome krivi komunističko trockistički prsti. Obavljeno je mnogo premetačina, ali bez velikog uspjeha. Izgleda da se iz ove stvari htjelo stvoriti veliku aferu, a kad tamo ona nije dosegla ni tolike razmjere, da bi trebala vlada poduzeti posebne mjere, nego dostaje policija i obične naredbe. Sp.

Događaji

19. studenoga. U Zagrebu održan veliki sastanak udatih državnih činovnica, na kojem je zatraženo, da se u plaćama izjednače sa svojim neudatim drugaricama.

NJ UZOR. KARDINAL HERMENEGILDO PELLEGRINETTI

20. U Zagrebu umro glumac i redatelj Hrvatskog narodnog kazališta Ivo Badalić u 47. godini života. Bio je i slodni zidar, a sprovod je obavio starokatolički svećenik.
21. Osobito uspjela komemoracija pok. Dra. Marija Matulića u Zagrebačkom Hrvatskom Glazbenom Zavodu.
22. Engleski lord Halifax vratio se zadovoljan iz Berlina.
23. Vojni sud u Sovjetskoj Rusiji osudio na smrt 22 visoka svećenika radi tobožnje izdaje.
24. Belgijski političar Janson sastavio novu vladu. Njemački ministar prosvjete Hans Ker održao govor, u kojem oprovrgava glasove o osnivanju posebne nacionalne Njemačke crkve.
25. Predsjednik vlade Negrin traži jaču pomoć od sovjetskih boljševika radi nesnosnog stanja u Barceloni. — 150 godišnjica rođenja skladatelja poznate božićne pjesme »Tiha noć, sveta noć«.

NUNCIJ PELLEGRINETTI POSTAO KARDINAL

Najviša čast u Crkvi katoličkoj iza papinske časti jest kardinalska čast. Postoji kardinalski zbor od 70 članova, koji su vrhovni pomoćnici Namjesnika Kristova u upravi Crkve. Samo posebni izabranici, prokušani kao desna ruka Papina u najvažnijim poslovima Crkve, dolaze na ta mjesta. Imenuje ih Papa.

Na tu čast uzvišeno je prema vijestima iz Vatikana od 18 studenoga pet novih velikih dostojanstvenika katoličke Crkve, i to: londonski nadbiskup Artur Hinsley, bivši lurdski biskup Pierre Gerlier (koji je najprije bio advokat, a tek kasnije je otišao u svećenike), mletački patrijarka Adeolato Giovanni Piazza, vrhovni Papin zastupnik kod Katoličke Akcije Giuseppe Pizzardo i beogradski nuncij Hermenegildo Pellegrinetti.

Imenovanjem nuncija Pellegrinettija za kardinala došao je u kardinalski zbor jedan veliki prijatelj hrvatskog naroda i poznavalac našega života. Msgr. Pellegrinetti jedan je od najbližih suradnika Sv. Oca Pape Pija XI., kojemu je bio tajnik, dok je sadašnji Papa bio nuncij u Poljskoj. Čim je Pijo XI. stupio na stolicu Sv. Petra, poslao je Msgra Pellegrinettija za nuncija u Jugoslaviju. Od g. 1922. evo do sada punih 15 godina Msgr Pellegrinetti vrši tešku službu zastupnika najvišega poglavara katoličke Crkve u ovoj državi. U starosti od skoro 62 godine pozvan je eto za kardinala u Vatikan. Radujući se uzvišenju Msgra Pellegrinettija na ovo najviše crkveno dostojanstvo molimo Boga, da dugim životom uzdrži na toj visokoj časti ovog velikog prijatelja Hrvata.

SV. VINKO PAULSKI, OSNIVAČ ŽENSKOG REDA SS. MILOSRDNICA ZA NJEGOVANJE BOLESNIKA

Ove se godine navršilo 200 godina, otkako je Sv. Vinko proglašen svecem. Naša slika iz crkve č. ss. milosrdnica u Zagrebu prikazuje, uz sv. Vinka i prizor, kako zagrebački kardinal Juraj Haulik, koji je osnovao i Hrvatsko Književno Društvo sv. Jeronima, dovodi sestre milosrdnice u Zagreb, odakle su se proširile po cijeloj hrvatskoj domovini radeći neumorno na korist bližnjega

KROZ LEDENU SIBIRIJU

NAPISAO KS. DE MAISTRE — PREVELA ZLATA L. PERINIĆ (Nastavak)

Kad su se dobro upoznale i sprijateljile, Paraskeva je razvila plan o oslobođenju svoga oca onako, kako ga je ona zamišljala. Ujedno je ispričala uzaludne pokušaje, koje je činila u Senatu.

Gospodin L... pročita njezinu molbu i reče, da nije sastavljena u propisanom obliku.

»Niko vam bolje nego ja ne će pomoći u ovome poslu,« reče on. »Jedan moj bliski rođak zauzima važno mjesto u Senatu, ali — mi smo od nekog vremena u svađi. Međutim prilika je vrlo lijepa, a nesporazum od male važnosti, te ja svakako želim da se pomirimo. Evo nas uostalom u vremenu uskrsnih praznika, pa ću biti sretan, ako vi budete uzrok našeg izmirenja.«

Zadržali su je na objedu. Malo pomalo prikupilo se više gostiju, a svi su pokazali prema Paraskevi najživlji interes.

U času, kad su pošli k stolu, rođak, o kome su govorili, odjednom bane u jedaonicu s poklikom:

»Hristos voskrese!«

Nije bilo nikakva drugog objašnjenja — osim iskrenih zagrljaja.

Gospodin L... iskoristio je dobro raspoloženje svoga rođaka te mu prikazao stvar mlade Sibirke. Razgovarali su o njezinom pothvatu za vrijeme objeda te su se svi složili, da se Paraskeva ne obraća na Senat... Obnavljanje procesa njezina oca po svima pravnim formama moglo bi vrlo dugo trajati. Zato je rođak gospodina L... smatrao, da bi bilo mnogo korisnije obratiti se izravno na milost Cara. Obećao joj je, da će na tome poraditi.

Pred večer je Paraskevu otpratio u njezin stan sluga gospođe L... Kad se vraćala kući, divila se Providnosti, koja ju je odvela kod gđe L... u času izmirenja dvaju rođaka — što je za nju bilo vrlo korisno. A kad je prošla pokraj Senata, sjetila se molitve, kojom je molila, da vidi Senat samo još jedamput.

»Božja je dobrota učinila više nego što sam molila,« govorila je sama sobom. »Više uopće ne ću ni morati da idem unutra.«

Međutim i pored zauzimanja njezinih prijatelja sa Vasilijeva otoka njezina je sreća imala da dođe s druge strane.

Paraskevin domaćin, kad se vratio iz Rige, začudio se, da još ništa nije obavila, te je sebi stavio u zadatak, da pronađe kuću kneginje T..., za koju je Paraskeva imala preporuku. I ta je gospođa bila obaviještena o njezinu dolasku te ju je očekivala.

Kad je došla kod kneginje sa svojim vođom, vratar joj je otvorio vrata. Paraskeva videći ga onako nakićena u svečano ruho pomislila je, da je to neki senator, koji izlazi iz kuće, te mu se pokloni.

»To je kneginjin vratar,« šapnu joj trgovac.

Kad su se popeli uza stepenice, vratar dva puta zazvoni. Njoj je to bilo nerazumljivo. Vidjela je koji put zvonca na vratima, ali je mislila, da je to opreznost protiv lopova.

U salonu je bilo mnogo ljudi, a bili su podijeljeni u skupine. Mladi su se igrali karata za okruglim stolom u uglu sobe. Svi su pogledi bili u nju upravljeni.

Stara je kneginja sjedila u društvu triju odličnika te s njima igrala »boston«. Čim je opazila Paraskevu, naredi, da se približi.

»Dobar dan, dijete moje,« reče djevojci. »Imate li pismo za mene?«

Na nesreću Paraskeva je bila zaboravila da ga pripremi, pa je morala da izvuče malu torbicu iz njedara i iz nje pismo.

Kneginja uzme pismo i pažljivo ga pročita.

Kroz to je vrijeme jedan nervozni igrač, kojemu je taj posjet bio dosadan, neprestano lupkao prstima po stolu i gledao novu pridošlicu, koja ga je prekinula u njegovu zadovoljstvu i koja je u njemu prepoznala onog krupnoga gospodina, koji je odbio njezinu molbu u Senatu.

Kad je vidio, da je kneginja pročitala pismo, viknu gromkim glasom: »Boston!«

Paraskeva, zbunjena, znajući da on gleda u nju, pomislila je, da se on to njoj obraća, te reče:

»Šta želite, gospodine?«

Na to svi prasnuše u smijeh.

Kneginja joj reče, da je zadivljena njezinim dobrim vladanjem i ljubavlju prema roditeljima. Obećala joj je, da će joj pomoći. Zatim je na francuskom jeziku nešto kazala jednoj služavki i otpustila Paraskevu naklonom glave.

Prvih dana, koje je provela kod nove zaštitnice, Paraskeva je bila osamljena i posve zbunjena. Radije bi bila ostala kod svojih prijatelja na Vasilijevu otoku ili kod onog trgovca.

Međutim iza nekoliko dana postala je zadovoljna i upoznala se s ličnostima, koje su tu stanovale.

Jela je za kneginjinim stolom. No kneginju je često njezina starost i slabost sprečavala da se pojavljuje, pa zato Paraskeva nije imala prilike da s njom nasamu razgovara.

Paraskeva je ponekad ugrabila priliku u društvu, da govori s kneginjom o cilju svoga putovanja i o svojim nadama. Ali bilo da je kneginja držala uspjeh kao nemoguć, bilo da su se osobe, koje su na sebe primile, da će na tome poraditi, uzlijenile — njezine molbe nisu imale nikakva uspjeha. Tako je sva njezina nada bila upućena na protekciju prijatelja sa Vasilijeva otoka, kojima je često išla u posjete.

Kad je još bila kod svog prvog domaćina, neki časnik iz ureda M. V., tajnik zapovjednika kuće carice majke, savjetovao joj je, da preda carici majci molbu za pomoć, te je primio na sebe, da joj bude u tome pri ruci.

M. V.... misleći da pomaže običnog siromaha, odredi joj pedeset rubalja i pozva je, da dođe k njemu. Ona je došla ujutro, kad je gospodin V. bio u gradu. Primila ju je zato gospođa V., i to vrlo prijateljski. Gospođa V. slušala je opis njezinih doživljaja s velikim iznenađenjem i zadovoljstvom te je zamoli, neka čeka, dok se povrati njezin muž.

U prvim časovima, koje je Paraskeva provela s gospođom V., osjetila je jednostavan i srdačan doček, koji je nikada nije prevario u njezinim nadama, i odmah je bila sretna.

Kad se vratio g. M. V., saslušao je ukratko od svoje žene Paraskevin slučaj. I kako je odmah morao da pođe u carski dvor po poslu, obećao joj je, da će je preporučiti Njezinom Veličanstvu, ako mu to bude dozvolilo vrijeme i poslovi. Ujedno ju je zamolio, neka ostane kod njih, dok ne čuje odgovor.

Carica je naredila, da joj se Paraskeva predstavi istoga dana u šest sati naveče.

Djevojka nije očekivala toliko sreće.

Kad su joj to javili, sva je problijedila i skoro pala u nesvijest. Namjesto da zahvali gospodinu M. V., ona podigne svoje oči pune suza prema nebu i uzvikne:

»O Bože, ja nisam uzalud polagala svoju nadu u tebe!«

Posve zbunjena i uznemirena i ne znajući, kako da se zahvali svome novom zaštitniku, ljubila je ruke gospođi V. i govorila:

»Jedino ste vi dostojni, da izrazite moju zahvalnost čovjeku, od koga očekujem oslobođenje svoga oca.«

Pred večer odvede je g. M. V. onako u običnom njezinom odijelu — u dvor.

Kad se približavala carskoj palači, mislila je na svog oca, koji joj je prikazivao ulazak u dvor tako teškim.

»Kad bi me sada vidio!« govorila je svome vođi. »I kad bi znao, pred koga sada idem! Kakvu li bi radost osjetio! Bože! Bože! Dovrši svoje djelo!«

Nije se ni najmanje raspitivala o načinu prijema niti o tome, što mora reći... U caričin kabinet ušla je vrlo uznemirena...

Njezino Veličanstvo primilo ju je s poznatom dobrotom te se raspitivalo o okolnostima njezine pripovijesti, koju je željela da dozna. Carici je gospodin M. V. ukratko stvar bio iznio.

Paraskeva je skromno odgovarala i pričala o cilju svoga puta. Uvjerena u nevinost svoga oca ona nije molila milost, nego obnovu procesa.

ŠTO BI REKLI, DA VAM SV. NIKOLA DONESE OVAKOVU LIJEPU HALJINU KAO I OVOJ FILMSKOJ GLUMICI? *M. G. M.*

Njezino Veličanstvo pohvali Paraskevinu odvažnost i kršćansku ljubav prema roditeljima te joj obeća, da će je preporučiti Caru. Ujedno joj je predala trista rubalja za njezine prve potrebe i obećala joj i daljnje pomoći.

Kad je Paraskeva izlazila iz palače, toliko je bila oduševljena srećom i dobrotom caričinom, da je na povratku, kad ju je gospođa V. upitala, da li je zadovoljna prijemom, odgovorila samo potokom suza.

Za vrijeme njezine otsutnosti jedna služavka kneginje T., kad je zapazila, da je cio dan nema, zapitala je služitelja, koji ju je otpratio, i doznala, da ju je vidio, kako se popela u kola s gospodinom M. V. i pošla u dvor. Tako su i kod kneginje bili obaviješteni o njezinom prijemu.

Kad se oko devet sati naveče povratila, bila je odmah i prvi put pozvana u salon. Uspjeh, koji je postigla, izvršio je malu revoluciju u duši sviju.

Njezina sreća bila je najveće zadovoljstvo njezinim prijateljima, a pojavila se i kod onih osoba, koje su joj dotada davali dokaza o svojoj ravnodušnosti.

Opazili su, da ima dobro držanje i lijepe oči. Kad je ispričala obećanje Njezina Veličanstva i svoje nade, da će njezin otac biti oslobođen, svi su se složili, da je to prirodno i mogućno.

Više članova iz društva plemenito su se ponudili, da će govoriti Ministru u njezinu korist; pa čak se i igrač »bostona«, kad je igra završila, zainteresirao za njezin slučaj.

Doskora je pošla u svoju sobu, da se pomoli Bogu i da mu zahvali na neočekivanoj milosti, koju je izlio na nju i na njezina oca.

Kad se sutradan probudila i kad joj je došlo pred oči sve ono, što se prošle večeri dogodilo, usklikne:

»Da nije to lažan san, koji me vara? Je li istina, da sam vidjela caricu majku, koja je sa mnom govorila s toliko dobrote?«

Brzo se obukla. I da bi se uvjerila u stvarnost događaja od jučer, potrči i otvori ladicu, u kojoj se nalazio novac, koji je primila po naredbi Njezina Veličanstva.

Nekoliko dana kasnije carica majka odredila joj je novu pomoć i bila tako dobra, da ju je htjela ona lično predstaviti vladajućem Caru i Carici, koji su je isto tako milostivo dočekali. Njihovom plemenitošću primila je poklon od pet hiljada rubalja. Ujedno je odmah izdana naredba za reviziju procesa njezinog oca.

(Nastavit će se.)

PORUKA BIJELOGA GOLUBA

(*Svršetak sa strane 904.*)

»Onda ipak nije taj isti,« rekla je ona, »jer tvoj bijeli golub ne treba imati nemirnu savjest. Uistinu je bio kod mene, kad si ti otišao.«

»Zašto si se onda tako začudila, kad sam drugi dan bio opet kod tebe?«

»Golub! Pomisli, tko da mu vjeruje?!«

Potom nijesu više govorili o tom. Muž je ogrlio ženu i tako su neko vrijeme šutjeli Zatim su ustali, rukovali se s mladom konobaricom i otišli.

Kad su bili već vani, rekla je žena u točioni:

»Uistinu, takav obraz mora imati samo onaj čovjek, koji ne vidi zla ovoga svijeta. Ali to je zlo, takva djevojka!«

»Nije djevojka, žena je njegova, žena je.«

»Poznaš li je već dugo?«

»To je moja sestra,« rekla je konobarica.

Žena odloži krpu, koju je držala u rukama, na bakrenu ploču i doda:

»Takav muškarac, koji uzme za ženu slijepu djevojku, mora doista imati dobro srce.«

»Uzeli su se iz velike ljubavi,« ponosno razjasni konobarica, »a ne zbog toga, jer mu se je ražalila. Iz početka se ni poznali nijesu. Lijepa pisma su si pisali. Jednom je došao k mojoj sestri. A budući da moja sestra nije pisala pismo po svojoj želji, vrlo se je prestrašila, kad je stupio u sobu. Zato, jer je mislila, da će je odmah napustiti. Međutim, jer je bio prezadovoljan samo tim, što ju je vidio, nije prve večeri ni opazio, da je slijepa. Tek kad je drugi dan bio kod nje, to je vidio. Njoj je rekao, da je već davno sve vidio. Oboje su jedno s drugim sretni.«

Žena je opet uzela krpu u ruke, počela brisati i rekla:

»To je kao u romanu. I onda ima ljudi, koji kažu, da nije lijepo na svijetu.«

ČAROBNO VJENČANJE

NAPISAO GABRIEL DE LAUTREC — PREVEO K. MOSKATELO — ILUSTRIRAO R. DE LA NÉZIÈRE

(Nastavak)

Nije želio, da se ponovo izloži opasnosti te upadne opet u sličnu nevolju, kakva je ona, iz koje se čas prije bio izbavio.

Izusti međutim riječi, koje mu je bila rekla Dragora, i veoma se razveseli videći iznova svoje ruke i noge, a navlastito vjerni mač. Iza nekoliko časaka hoda činilo se, kao da se stado i dvije djevojke zaustavljaju. Stigli su na prostranu čistinu. Jedan bistri potočić je tekao ispod drveća. Jelenovi se rastrkaše po livadi, jedni da legnu na travi, a drugi da skakuću igrajući se na razne načine, a sve vrlo ukusno. Djevojke sjedoše na obalu kraj potočića.

Mladić pođe prema njima i uljudno ih pozdravi. Iznenade se videći tog neznanca, ali njegova pristojnost i lijep izgled ohrabriše ih.

Još nikada Kraljević nije prije vidio tako krasnih bića. Naličile su jedna na drugu, a nisi mogao raspoznati, koja je ljepša.

Pristupiše mu bliže. Jedna, koja je bila odvažnija, upita ga:

»Ko ste vi?«

»Ja sam Kraljević. Idem u potragu za svojom zaručnicom. Izgubio sam se bio u šumi i zločesta vještica Karonja zasužnjila me bila u svom dvorcu, odakle sam se jedva izbavio.«

Njihove krasne oči zasjaše od začuđenja.

»A kako se vi zovete?« upita sada Kraljević.

»Ona je Ljubica,« reče jedna od njih.

»A ona Ljubičica,« reče druga.

»Mi,« prihvati prva, »čuvamo stado jelenova. Pripadaju dobrom čarobnjaku Biserku. Šteta, što ga niste još sreli.«

Kraljević upita dozvolu, da može sjesti, jer nije više mogao stajati na svojoj oboljeloj nozi. One tada opaziše zakrvavljeno platno na nozi i sažalno uzdahnuše. On sjedne na travu, a one odoše do potoka, gdje su oprale platno u svježoj vodi. Iza toga ispraše ranu na nozi, od platna načiniše lijep zavoj i previše bolesnu nogu, izakako su prije toga na ranu stavile jednu ljekovitu travu, koja je tu u blizini rasla. Kad je sve bilo obavljeno, Kraljeviću je bilo odmah bolje.

»Zaista ne znam, kako da vam zahvalim,« reče on.

»Za to se ne trebate brinuti,« reče Ljubica.

»Ta barem to nije nikakva muka, to je nešto sasvim prirodno,« doda Ljubičica.

Oprostio se od djevojaka. Kada je već odlazio, vidje, kako kroz jedan drvored dolazi jedno novo lice. Sigurno je to kakav njihov prijatelj, jer je već izdaleka živo mahao prema objema sestrama. Bio je to čovuljak Palčić. Išao je upravo smiješno za njegov maleni stas. O njegovu ramenu visjele su privezane na uzici

jedna sprijeda, a druga s traga dvije čizme velike skoro kao i on.

Kraljević se povrati k djevojkama. Zanimalo ga, što će se sada dogoditi. Palčić pozdravi naokolo vrlo uljudno.

»Što će tebi tolike čizme?« upita Ljubičica. »Sigurno ne namjeravaš da ih obučeš. Kad bi samo upao u koju od njih, morali bi te tjedan dana po njoj uzaludno tražiti.«

Palčić se na te riječi ozlovolji. »Znate li vi uopće,« reče on, »što su i čije su ove čizme? To su vam čizme čarbonjaka Ugra. Našao sam ga prekjučer kako spava na jednoj pećini, i uzeo sam mu ih. One imaju čudnu moć kao i on. Kad ih obučem na nogu, točno se suze baš na moju mjeru. Ali to ih ništa ne smeta, da jednim korakom preskoče sedam gradova. Dva dana u njima šećem i stigao sam iz Mezopotamije.«

Djevojke se začudiše čudnoj pripovijesti. A čovuljak se tada okrene i Kraljeviću, koji je kroz to vrijeme stajao po strani držeći se kao došljak. Ovaj ispriča patuljku, kako mu je posve nepoznata ova šuma i ne zna, gdje se nalazi dvorac, u kojem spava Kraljevna.

VJEŠTICA KARONJA U RAZGOVORU S DIVLJAKOM, KOJEGA JE ČESTO PRETVARALA U CRNOG ORLA

Palčić pljesne rukama, kao da traži, neka vlada muk, dok on bude govorio:

»Imate pravu sreću, što ste me sreli. Nekidan sam prošao pokraj njega, i veoma sam želio da u nj zađem, jer izvana je prekrasan. Straža je na vratima spavala. Nisam se usudio da je probudim. U tom slučaju bi me povukli za uho. Ah, kako su ljudi loše odgojeni! Ali zato sam se ja oprezno pobrinuo, da mogu u dvorac. Imao sam pune džepove bijelog šljunka, pa sam njime posuo rub stazice i vratit ću se onamo, kadgod budem htio. Šljunak dolazi sve do onamo. Zato morate poći ovim drvoredom naprijed, a zatim krenuti nalijevo. Stići ćete zatim na jedno raskršće, ali tu idite putem, koji je širi. Iza kojih stotinjak metara naći ćete jednoga obješenika. To je sigurno kakav lopov, kojega su tu stavili, da se ptice plaše. Nikako ne možete pogriješiti. Baš tu počinje šljunak. Po njem ćete doći upravo do dvorca, gdje na vas čeka začarana Kraljevna.«

Kraljević zahvali srdačno na uputi. Zatim se oprosti i krene putem, koji mu je bio označen. Nađe sve, kako mu je bilo označeno, a zatim naiđe na nekoliko prvih bijelih kamenčića. Put ga je vodio sigurno. Išao je tako skoro jedan sat. Šljunak je bio posut posvuda, osim na mjestima, gdje je staza išla sasvim ravno. Na raskršćima je put bio veoma dobro označen. Konačno naš junak izađe iz šume na jednu prazninu i tu opazi dvije nakaze, koje su na svu sreću prema njemu bile leđima okrenute.

Bila je to doista velika sreća, jer jedna od njih je bila ni više ni manje nego vještica Karonja. Kraljević je bio toliko priseban te je odmah izgovorio riječi, koje mu je Dragora bila rekla. I odmah posta nevidljiv, još prije nego li se njegova neprijateljica sjetila da se okrene. Zahvali Bogu, što ju je na vrijeme bio opazio. A uostalom mogao je i naslućivati, da se ona tu nalazi. I tako u času, kad je skoro došao do potpune pobjede, umalo da nije nastao nagli nesretni preokret.

Približi se lukavo, ali bojeći se sam svoje pojave, okrene se i popne hitro na jedno drvo, odakle je mogao promatrati prizor.

S Karonjom je bio u društvu neki posve crni divljak produljena obraza i nosa kao kljun. Na glavi je imao kapu okićenu crnim perjem. Kraljević začuje vješticu, koja mu je oštro govorila:

»Baš je smiješno, što neprestano tražiš, da te pretvorim u čovjeka. Pa mnogo si divljiji nego li orao. Misliš li, da će sve lijepe djevojke onda za tobom luđovati?« Karonja pljune bijesno na zemlju. »Ti si zaista utvaraš.«

Divljak se pokunji.

»Bit će mi drago,« nastavi Karonja, »ako ponovo uzmeš svoje perje i odeš pogledati, kako se vlada naš utamničenik. Ne pokazuj tako žalosno lice. Kad on umre, a to ne će kasniti, dat ću ti njegovo odijelo i osam dana dopusta. Moći ćeš to iskoristiti, da se već jednom oženiš.«

Nasmija se porugljivo i reče nekoliko riječi uz strašno kreveljenje lica. I u taj čas divljak se pretvori u orla, koji skokne na Karonjino rame. Kraljević ga prepozna. A znao je on odmah, o čemu se radi. Kad je vještica pustila orla, on odleti, da se odmah opet zaustavi na njenu zapovijed, jer je vjerojatno nešto bila zaboravila. I ta orlušina sjedne baš na jednu granu, gdje je stajao nevidljivi Kraljević. Bila je to divna zgoda, da obračuna s njime. Kraljević pruži ruku, uhvati čvrsto divlju živinu za vrat, zavine, a da ni kriknuti nije mogla, i baci lješinu svom snagom prema vještici.

Ona strahovito krikne preplašena. Nije mogla razumjeti, odakle ta nenadana i tajna smrt, a niti koja joj je sila poslala leš njena službenika. Poče drhtati, izlane tri strašne kletve i kao đavlom gonjena odmagli prema svojoj tvrđavi.

Kraljević počeka razborito nekoliko časaka, prije nego li je sišao. Zatim dođe do raskršća i pređe ga. S druge strane nađe nekoliko bijelih kamenčića. Ne imajući se više čega bojati izreče riječi, koje su ga iznova učinile vidljivim. Išao je točno po tragu, te tako stiže do dvorca.

Bila je to raskošna građevina na tri kata s pročeljem dugim do sto metara. Izdizala se na malom brežuljku. Svi prozori bijahu zatvoreni i makar da su zidovi bili daleko od stabala, sve vrste zeleni iznikoše po njima za vrijeme od stotinu godina, a prozori su bili obrašteni bršljanom i orlovim cvijetom. A prolazeći bogatim dvorištem zapazi ostarjelo kamenje obraslo mahovinom. Trava je sezala Kraljeviću do pasa. Uđe kroz napola otvorena vrata i prodre do u predvorje. Jedan vratar je nepomično sjedio na ulazu, a u predvorju su sluge spavale. Rekao bi, to je grad mrtvih.

Pristupi prvim stepenicama i stiže na prvi kat. Sluge i služavke ležale su uspavane na hodniku i baš onako, kako ih je začaranje snašlo. Dvorane su zaudarale pljesnivošću. Jedna osamljena zraka svijetla prodirala je kroz prozorske kapke. Bilo je tu uglednih gospođa i komornika, koji su sjedili spavajući na bogatim naslonjačima ovijenim u crveni baršun. Ali lice je svima bilo blijedo kao vosak. Sve je to izgledalo potresno.

Na koncu pri kraju velike dvorane Kraljević opazi jedna pritvorena vrata. On prekorači prag. Bila je to plava i zlatna soba. Na dnu sobe bio je krevet, a na njemu je snivala mlada djevojka stoput ljepša nego li je lijep proljetni dan. Kad je stigao do nje, ona otvori oči, pogleda i prepozna ga:

»Dobro došao, Kraljeviću moj, dugo smo na vas čekali,« reče ona.

(Nastavit će se.)

Reg. S. broj 19834-1933

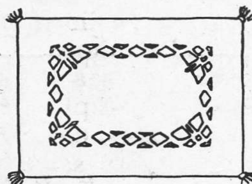
STOLNJAK ZA KUHINJU

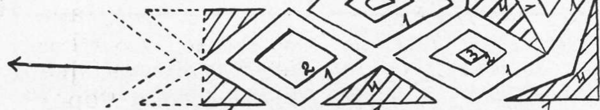
Svaku domaćicu veseli ako je njena kuhinja ukrašena lijepim stolnjakom, a taj se dade uz malo truda, novaca i ukusa jako lijepo izraditi.

Ovaj uzorak prikazan na slici (1) veoma je prikladan, jer se dade udesiti na razne veličine. Stranice se produlje prema potrebi, a kutevi ostaju isti. Izrađuje se na žutici jednostavnim vezom, koji se zove lozanje (štilštih). Boje, kojima će izraditi stolnjak, neka domaćica izabere sama, no dobro će proći ako posluša ovaj savjet.

Poznati C. M. S. coton perle br. 8 bit će najbolje sredstvo za izradbu. U trgovinama se nalazi u raznim bojama. Često se desi da se izaberu boje, koje su same po sebi jako lijepe, ali kad se zajedno slože, ne harmoniraju. Zato neka svaka domaćica traži boje pod ovim brojevima: crvena br. 547, crna br. 371, zelena br. 572, žuta br. 432.

Na rubu stolnjaka, kad je gotov, može se prišiti lijepa čipka, koja se može kupiti u dućanu, ali je mnogo ukusnije ako domaćica sama okačka stolnjak zupčićima u crnoj boji.

UZORAK ZA STOLNJAK U KUHINJI
Može se prema potrebi i produljiti lijevo u smjeru strelice. Znakovi za boje su brojevi: 1. crna, 2. crvena, 3. žuta, 4. zelena

Kod izradbe mogu majci pomagati i ženska djeca, jer je lozanje veoma lak i zabavan vez. Djevojčice se time priviknu na rad, a usto se kod njih razvija smisao i ljubav za ručni rad.

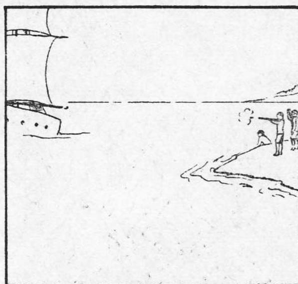
Vera Jakšić

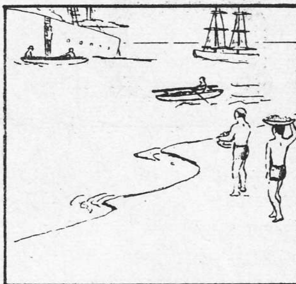
Tjedni kalendar dobre domaćice

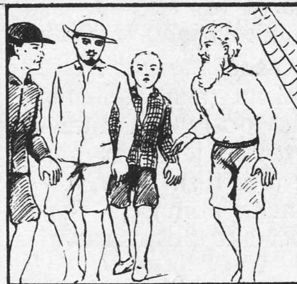
Rimokat. kalendar	**Prosinac – Decembar**
Nedjelja 5 Saba op.	Objed: Juha od jetara. Pečena guska s pirjanim kupusom i okruglijicama od žemlje. Edinburški ročići.)Cezner-Andrić »Domaćica u kuhinji« str. 73.) Večera: Hladno guskino pečenje sa salatom od celera.
Ponedjeljak 6 Nikola b.	Objed: Juha od krumpira. Palačinke sa sirom. Večera: Pržena jetra s kašom od krumpira.
Utorak 7 Ambrozij	Objed: Prežgana juha. Punjeni luk s umakom. (Cezner-Andrić »Domaćica u kuhinji« str. 27.) Večera: Kobasice s hrenom.
Srijeda 8 B. Z. B. M.	Objed: Juha od rajčice. Krumpir priređen kao bakalar. (St. Andrić »Jela od krumpira« str. 7.). Večera: Riža u mlijeku s kašom od jabuka.
Četvrtak 9 Leokadije	Objed: Juha od vina. Sarma. Omlet od krumpira. Večera: Naduvak od rezanaca.
Petak 10 Pr. kuće u L.	Objed: Juha od celera. Pečena riba s rižom i salatom. Savijača s bundevama. Večera: Prženice.
Subota 11 Damas p.	Objed: Juha od mrkve. Samljeveni teleći odresci s vrhnjem. Večera: Krvavice s pirjanim kupusom.

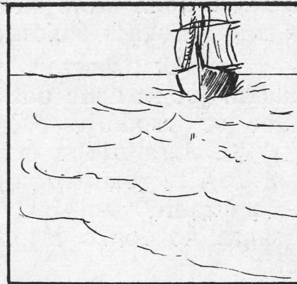
ZLATNI OTOK

32. NAPISAO R. L. STEVENSON — ILUSTRIRAO STJEPAN PETREŠEVIĆ

Natovarivši lađu zlatom otploviše. Na rtu otoka pojaviše se tri čovjeka. Bili su to preostali gusari. Zaklinjali su ih, da ih povedu sobom, ali ovi na lađi nisu htjeli imati razbojnike uza se. Videći gusari, da su molbe uzalud, jedan od njih opali hitac u pravcu »Hispaniole«, ali ne pogodi nikoga.

Svi su na lađi radili, samo je kapetan, koji se oporavljao, zapovijedao ležeći na slamnjači. Kako ih je bilo malo, morali su ploviti prema bližnjoj luci španjolske Amerike, da tu nađu novu posadu. I zaista usidriše se u divnom zaljevu nekoga grada. Tu se upoznaše sa zapovjednikom jedne engleske ratne lađe.

Zapovjednik lađe pozva sve na svoju lađu na zabavu. Ben Gunn je čuvao stražu na »Hispanioli«. Ostali su se kroz cijelu noć zabavljali na ratnoj lađi, a vrativši se doznaše od Ben Gunna, da je Silver pobjegao. Ben Gunn je bio zadovoljan time te ga nije progonio. Doznaše, da je Silver ukrao vreću zlatnika.

Našavši novu posadu stigoše u Bristol, kad se Blandy spremao, da im pošalje pomoć. Ben Gunn dobije 1000 funti, ali sve profućka za 3 tjedna i zatim posta vratar kod squirea, gdje ga djeca jako vole. Grey je postao vlasnik i zapovjednik velike lađe, Smollet više ne putuje, a Jim sa svojima živi sretno sanjajući katkada o »kapetanu Flintu« kako kriješti: »Dvotalirke! Dvotalirke«

(Svršetak)

MALO ŠALE

U LJEKARNI. »Tri pilule bit će vam dovoljne, da vam posve vrate apetit.«

»Dajte mi onda tri komada.«

»Prodajem ih samo u kutijama od pedeset komada.«

UVIĐAVNOST BOLESNIKA. Liječnik prepiše bolesniku recept protiv bolova u želucu. Bolesnik ode odmah u ljekarnu i uzme lijek ali kad izađe na ulicu, baci bočicu s lijekom na pločnik, da se sve razletjelo. Slučajno prođe onuda liječnik, koji je prepisao recept, te u čudu zapita bolesnika, zašto je razbio bočicu s dragocjenim lijekom. Bolesnik se nasmiješi i reče: »Gospodine doktore, vi morate živjeti, i ljekarnik hoće živjeti, a bome i ja bih još htio živjeti.«

VEGETARIJANAC. »Kako to, da ti kao vegetarijanac jedeš pečenku?«

»Dragi moj, za mene ovo sada nije pečenka nego voće... zabranjeno voće!«

OTROVANJE S NIKOTINOM. Moric se na večer vratio kući, a žena ga upita:

»No, jesi li bio kod liječnika?«

»Da,« glasio je odgovor.

»Pa šta ti je kazao, šta ti fali?«

»Otrovanje nikotinom.«

»Otrovanje nikotinom? Pa ti uopće ne pušiš.«

»Vidiš, to sam mu zaboravio reći...«

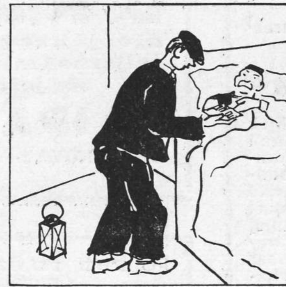
DOBRIJANA POHAĐA LOPOV

»Tko to lupa na vratima?«
stala čike dreka,
i ne znajuć, da to lopov
pred vratima čeka.

»Ti zaspao, kako vidim,
Dobrijane striče!
Vadi novac, il si gotov,«
lopov sada viče.

Kad ugleda jadni čika
revolver u ruci,
odmah vadi sav svoj novac,
što skupi u muci.

Lopov bježi i ostavlja
čiku u krevetu,
a čika se jadnik tješi
paleć cigaretu.

Ilustrovani tjednik „Obitelj" izlazi svake nedjelje. Pretplata 30 Din na tri mjeseca, za inozemstvo 4 dolara godišnje. Pretplata se plaća unaprijed Rukopisi se ne vraćaju. „Obitelj" izdaje Konzorcij Kuća Dobre Štampe. Za izdavača i uredništvo odgovara Dr Josip Andrić, glavni urednik „Obitelji" Zagreb, Trenkova 1. Adresa uredništva i uprave „Obitelji": Zagreb, Trg Kralja Tomislava 21. Telefon 54-17. Ček. rač. pošt. šted. br. 33.536 „Obitelj" se tiska u Tiskari Narodnih Novina u Zagrebu. Za tiskaru odgovara V. Kirin, Deželićeva ul. 2.

OGLEDALO MODE

Donosimo nekoliko modnih dijelova ženske garderobe. **Lijevo**: 1. Pleteni prsluk s rukavima od smeđe vune obrubljen zelenom vunom. — 2. Moderni pojas u dvije boje. — 3. Bijeli ovratnik, koji se umeće u haljine. Vezanka je u istoj boji kao i pojas. — **U sredini.** Kožnate rukavice u dvije boje (zelena i smeđa), šarena bluza sa širokom vezankom, koja se sa strane veže, i umjetno cvijeće — ljetos vrlo obljubljen ukras za haljine, bluze, kostime, a i kapute. — **U krugu**: Šareni šal, vrlo zgodan za jednobojne kapute, a može služiti i kod haljina. — Zatim donosimo 2 šešira, vrlo jednostavna, no praktična i lijepa oblika. **Desno dolje**: Crna torbica od laka sa metalnom kopčom.

Djeca pred sv. Nikolu

Dolje: MAMA, MAMA! DA NISI MOŽDA ZABORAVILA, DA VEČERAS DOLAZI SV. NIKOLA?

Foto Krstić

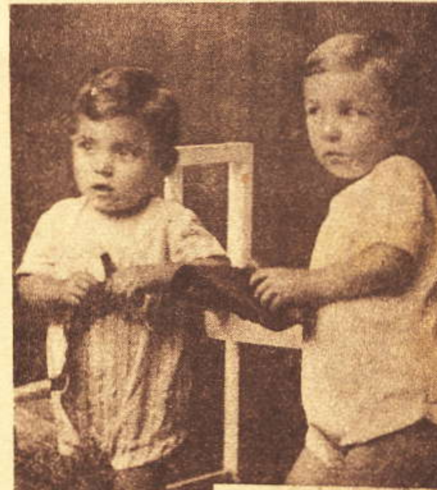

MALA VERA JE VRLO ZAOKUPLJENA, kao da se ne nada sv. Nikoli

KUD SE NAŠ ŽELJKO TAKO ZAGLEDAO? Baš kao da je na vrata zakucao sv. Nikola

Gore: STANKO I ZDRAVKO SU NEŠTO VEOMA ZNATIŽELJNI

Desno: ČINI SE, DA ĆE MALA PRODAVAČICA ŠKOLJKI, KOJA JE RANO POČELA ZARAĐIVATI KRUH, BITI SAMA SEBI SV. NIKOLA

Foto Krstić